

טיב הקהילה

ב"ד

ייחזי
י"ד טבת תשפ"ו
 המעט לוי אופק ודושים
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הרה"ג 4:12
מוצ"ש"ק 5:29
ר"ת 6:05
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוזק"ש א' 8:23 | סוז"ת א' 9:30
סוזק"ש ב' 9:08 | סוז"ת ב' 10:00
 גליון מס':
815

י"ל ע"י קהילת שבת בית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ישמשו כסיבות לבניהם להתעלות, להיפך, דרישות כעין אלו עוד יכולים להביאם לידי ירידה גדולה, כי לפעמים אין בכוחם של הבנים למלא דרישותיהם של הוריהם, ובראותם שבין כך לא יהיו מרוצים להוריהם מאבדים לגמרי רצונם להתעלות, וכתוצאה מזה הם נוחלים ירידה גדולה רח"ל. וגם אלו שכן יצליחו להתאמן ולזכות בתואר 'מובחר', זוכים בד בבד להבין שתכלית הלימוד הוא להיות 'מובחר', ולא באלו חפץ ה', חפץ ה' באלו ההוגים בתורת ה' לשם שמים, ואחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון את לבו לשמים.

ישמך אלקים כאפרים וכמנשה

אם חפצים הורים אלו לצאת ידי שמים, עליהם לדרת לסוף דעתם של בניהם כדי להכיר מה היא כושר יכולתם ולהתאים דרישותיהם כפי כוחותיהם וכשרונותיהם של הבנים, ואז כשהבנים יעשו כפי חובתם, יעודדם על כך, ויתן להם הרגשה שהם מרוצים לפניו, ואז תהיה זו סיבה לעורר בהם רצון להתאמן יותר ולהצליח יותר כדי להשיג יותר את רצון הוריהם.

ואולי היתה זאת כוונת יעקב כשביקש שבני ישראל יברכו את בניהם 'ישמך אלקים כאפרים וכמנשה'. דלכאורה קשה הרי זה עתה הקדים יעקב להודיע שאפרים הינו יותר במעלה ממנשה, ומאחר שמברכים את הבן שזיכה להיות כאפרים הרי המוסוף 'וכמנשה' גורע? על כרחך עליך לומר שמשמעות הברכה כך היא: תזכה לעשות נחת רוח לשמים, ע"י שתעשה מה שבכוונתך, יתכן שתקנתך לזכות לבחינת 'אפרים' שהינו במעלה יתירה וזכה שיצא ממנו יהושע בן נון, ויתכן שתקנתך הוא שתזכה רק לבחינת 'מנשה' שממנו יצא גדעון, ואף שלא היה במעלה כיהושע, לא דורשים ממך להגיע לבחינת שהם מעבר לכוונתך, ואם תזכה לבחינת 'מנשה' כבר זכית לבוא על תיקונך. ועל כן וישם את אפרים לפני מנשה, כדי להבין את המכוון...

עוד יש לאלוה מילין לבאר כוונת הברכה, דהנה כל ישראל הם ערבים זה לזה, ועל כן מחובת כל אחד הוא שישתדל לעשות דברים למען הכלל, ולזכות בהם את הרבים. ומובן מאליו שלא כל הנפשות שווים, יש שכוחם יפה לעסוק בקירוב רחוקים, ויש כאלו שתחום זה מסוכן הוא להם ועליהם למצוא שאר עניינים שיש בהם זיכוי הרבים, וזהו שמברכים ההורים לבניהם 'ישמך אלקים כאפרים וכמנשה' שמשניהם יצאו צדיקים שזיכו את כל ישראל, מאפרים יצא יהושע שזיכה את ישראל וקירבם לתורה, ובנוסף זיכה אותם גם בנצחונות במלחמותיהם, ומנשה יצא גדעון שגם הוא זיכה את ישראל והושיעם מן המיצר על ידי נס, ועל אף שלא זכה למעלה יהושע ולא האיר את עיני ישראל בתורה, בכל זאת הינו נמנה בין מוכי הרבים.

כמו כן מברכים את הבנים שיהיו נמנים תמיד בין מוכי הרבים וישתוקקו תמיד לזכות את הרבים בכל מה דאפשר, אם זיכהו הקב"ה להיות בין הווכים לבחינת 'אפרים' מה טוב, ואם אינו בר הכי אות הוא שהקב"ה בחר לו להיות בין המזכים בשאר התחומים, ועליו להשתוקק לזכות בהם את הרבים.

בס"ד וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואלם אחיו הקטן יגדל ממנו וירעו יהיה מלא הגוים: ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ושראל לאמר ושמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה: (מח, יט ב)

ופירש"י: גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל - שעתידי גדעון לצאת ממנו שהקב"ה עושה נס על ידו: ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו - שעתידי יהושע לצאת ממנו שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל: בך יברך ישראל - הבא לברך את בניו, ויברכם בברכתם ויאמר איש לבנו 'ישמך אלהים כאפרים וכמנשה':

...

הנה תיכף אחר שגילה יעקב שמעלתו של אפרים הוא יותר ממעלתו של מנשה, נאמר 'ויברכם', כלומר, את שניהם יחדיו בירך בברכה אחת. בכך גילה יעקב שגם אם מנשה אינו כל כך במעלה, ראוי הוא להתברך באותה ברכה שמברכים לאפרים שהוא יותר במעלה ממנו. וזאת, כי עיקר מעלת האדם אינה תלויה בהשגותיו הרמות, כי אלו הם רק מתנת אלקים, [אמת כי גם ההשגות בזכותא תליא, אבל אין זו עיקר מעלת האדם], ועיקר מעלתו הוא כשעושה כל מה שהקב"ה דורש מעמו, גם אם לא יזכה באמצעותן להתעלות עד פסגת המעלות, ובכך הוא מגלה שעיקר עבודתו הוא לשם שמים. וזו היתה עיקר מעלתו של מנשה הוא עבד את בוראו בכל כוחו, ולא התרשל בעבודתו וגם אחר שידע שלא יזכה למעלותיו של אפרים. בכך גילה שמצד העבודת להשי"ת דומה הוא במעלה לאפרים, וראוי להתברך כמותו.

ושפיר מובן לפי זה למה המשיך יעקב ואמר 'בך יברך ישראל', כי רצה יעקב שאלו ישמשו כדוגמא לכללות ישראל, שכל אחד יבין שמעלתו מה שהקב"ה דורש מעמו הוא לעבדו בלבב שלם, בין אם יזכה להתעלות באמצעות מעשיו, ובין אם לא, כי העיקר הוא המעשה, וכמאמרו של רבי טרפון (אבות ב, טו) 'לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה' הקב"ה אינו דורש מהאדם להתאמן מעבר לכוחותיו עד שזיכה לתואר 'גומר', כלומר, 'מושלם' בעיני הבריות. רק זאת דורש הקב"ה מהאדם, שיהיה בבחינת 'עבד' שעליו מוטל לקיים חובתו בכל מצב.

ואולי לזה נתכוון יעקב באמרו 'בך יברך ישראל' - לשון יחיד, ולא אמר 'באלו יברך ישראל', כי אפרים ומנשה שעבדו את בוראם רק לשם שמים לא הרגישו את עצמם כגופים נפרדים שכל אחד מבקש את טובתו ואת שלימותו הפרטית, וגם כשידעו שאחד יצליח ויתעלה במעלה יותר מחבירו לא נפגעו זה מזה, כי לא ראו בכך שום גדולה יתירה. ועדיין היו אגודים כאחד, והיו לשניהם 'לב אחד' לעורר נחת רוח לאביהם שבשמים.

בעיקר צריכים הדברים להיאמר לענין דרישת ההורים מבניהם היקרים. דהנה ישנם הורים הדורשים מבניהם שישתדלו להימנות עם המובחרים שבין תלמידי הישיבה, ונפשם דווה עליהם כשרואים יצליח ויתעלה במעלה יותר אלה, וזאת מבלי למדוד את כושר יכולותיהם של בניהם. ובראשונה צריכים הורים אלו לדעת שדרישות כעין אלו לא

טיב המערכת

• לישועתך קויתי ד' •

בפרשתנו אנו לומדים את הברכות שיעקב אבינו בירך את בניו לפני פטירתו, והנה כשהגיע לברכתו של דן הוסיף פסוק 'לישועתך קויתי ד' ולכאורה לא מובן מה קשור פסוק זה לברכתו של דן, והאמת היא שדן היה דואג משום שהיה רואה את אחיו שלבל אחד מהם היו כמה וכמה בנים, ולבנימין היו אפילו עשרה בנים, ואילו לו היה רק בן אחד, ובנוסף אותו בן היה חרש ל"ע, ודן היה מצטער על כך, וחשש שאם בן זה ימות עירי בלא בנים, הרי ימחה זרעו, ועל כך חזקו יעקב אביו בברכתו ואמר 'לישועתך קויתי ד', עליך לקוות ולצפות לישועת ד' ולהאמין שהישועה בוודאי תבוא, ואכן בסופו של דבר זכה דן ומאותו בן חרש יצא לו שבט גדול, עד שבפרשת הפקודים כשהתורה מונה את כל השבטים היה שבט דן כמעט השבט הכי גדול במנין וכמעט פי שניים משבט בנימין!

אנשים מסתובבים ברחובות עצובים, מדוכדכים, ומלאי דאגות, לאף אחד לא חסר דאגות בעולם הזה, אבל לפעמים יש דאגות שממש טורדות את מנוחתנו, זה יכול להיות דאגות פרנסה או רפואה, או כל מיני דאגות קיומיות אחרות כמו שידוכים וזש"ק, וכאשר אדם נמצא עמוק בתוך הדאגות, הוא מרגיש את המשא הכבד על כתפיו, ובאמת יתכן שעל פי הטבע המצב קשה והדאגה מוצדקת, אבל יעקב אבינו מלמד את כולנו להשליך את הדאגות על אבינו שבשמים, לקוות ולהאמין שהוא ורק הוא יכול להושיע, גם אם בדרך הטבע המצב נראה חסר סיכוי, הקב"ה הרי כל יכול, וכמו שהוא יכול לקחת ילד אחד חרש וחסר סיכוי, ולהוציא ממנו שבט גדול בישראל, אז בוודאי גם את הדאגות שלך הוא יכול לפתור ובידו להצמיח לך ישועה, אתה רק צריך להאמין בכך ולקוות לישועתו, לקיים את הפסוק: 'לישועתך קויתי ד'.

(ע"פ טיב התורה-ויחי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
הודעות

הלכות ומנהגי שובבי"ם

א. מפני שימים אלו מסוגלים לתקן עון שז"ל יותר מכל השנה להמתענים בהם, לכן מתחיל מפרשת שמות, שאז התחיל השעבוד, שנתקן העון דאדם הראשון, ונגמר בפרשת כי תקנה עבד עברי (האר"י ז"ל הובא בבאר היטב שם ס"ק ב'), וכבר נודע שמנהג תעניות אלו לתקון חטאים אלו וכיוצא, כמפורסם בספרי מוסר וקבלה (ברכי יוסף שם ס"ק א').

ב. מתחילין מפרשת שמות, דשם נאמרה הנה צעקת בני ישראל וגו', ועתה לכה ואשלחך וגו', לשלחו לגאול את ישראל, ועד פרשת כי תשא דמשמיעין בה על השקלים, לתת צדקה והוא במקום תענית (אלהי רבה סי' א"ח תפ"ח ס"ק י"א).

ג. המנהג להתענות משבוע פרשת שמות עד פרשת משפטים בכל שנה, ובשנה מעוברת מוסיפין ת"ת, כי אז החלו גזירות על ישראל (ספר המגיד להפ"מ חלק שלישי שובבי"ם דף ק"ה).

ד. הענין להבין מפני מה כשהשנה פשוטה מתעניין רק שובבי"ם (שמות, וראו ב"א בשלח יתרו מ'שפטים) וכשהשנה מעוברת מתעניין שובבי"ם ת"ת (תרומה תצ"ה), ואפשר לומר כי נודע שהימים שקוראין אלו הפרשיות, המה מסוגלים לתקן החטא הידוע, ועד מתי מתעניין, עד אשר קוראין בפרשת משפטים פרשת שקלים (מפרשת כי תשא) ומסיימין "לכפר על נפשתיכם", ורומז שנתכפר להם החטא, על כן מפסיקין אז מלהתענות עוד. לכן בשנה פשוטה אין מתעניין רק שובבי"ם כי פרשת משפטים קוראים להם לכפר כנ"ל, אבל בשנה מעוברת שנדחה פרשת שקלים, ואין קוראין אז "לכפר על נפשתיכם",

לכן אין מפסיקין מלהתענות, ומתעניין עוד ת"ת, ובפרשת תצוה, שבת עת מנחה שקוראין הפרשה הראשונה מפרשת כי תשא, ומסיימין אז "לכפר על נפשתיכם", לכן מפסיקים אז מלהתענות (אמרי יהודה, ברעואן).

ה. זמן התענית הוא ביום חמישי, כיון שיום חמישי הוא עת רצון (ש"ש), וכיון שהתעניות קבועים אינו בכלל שאין גזרין תענית בתחילה ביום חמישי (לבוש סי' תרפ"ה ס"א וא"ו שם ס"ק).

ו. התענית אפשר לקבועו גם ביום שישי דברבי המחבר (סי' רמ"ט) שדרך אנשי מעשה להתענות בכל ערב שבת, ואע"פ שהסכימו האחרונים דאין להתענות בערב שבת, מ"מ כתב בשו"ע הרב דאסור זה שלא יכנס בשבת כשהוא מעונה, אסור קל הוא, ולא חששו לו אלא לקבוע בו תענית לכתחילה כשאפשר ביום אחר, וכיון שאם יתענו באחד מימי השבוע, יכול לגרום לביטול תורה, לכן עדיף להתענות ביום שישי (טיב ההלכה סי' י"ז).

ז. כתב בשו"ע (סי' תקע"א ס"א) היושב בתענית, אם יכול לסבול התענית נקרא קדוש, ואם לאו כגון שאינו בריא וזקן, נקרא חוטא, שמחליש כוחותיו (מ"ב ס"ק ב'), ות"ח אינו ראוי בכל ענין לישב בתענית מפני שממעט במלאכת שמים (ש"ע שם ס"ב).

ח. ובמשנ"ב (שם ס"ק א') כתב שכל זה כשמענה על עונות שאדם דש בעקביו, אבל בעונות הידועים המבואר ברוקח, ובכתבי האר"י, כמה ימים שצריך להתענות עליהם, בזה צריך להתענות אפילו אם אינו בריא וזקן, אא"כ יש בו חשש סכנה, שאז אין רשאי.

ט. וכן לענין ת"ח כתב במשנ"ב (שם ס"ק ד') וכל זה כשאין לו עונות ידועים, אבל ביש לו עונות ידועים שצריך להתענות עליהם, גם ת"ח צריך להתענות, ואפילו היכי שקשה לו התענית, ומכל מקום אין צריך לסגף עצמו כל כך בתענית, וילמוד יותר ממה שהיה רגיל, וכעין זה

איתא במדרש תנחומא אם חטא אדם ונתחייב מיתה לשמים, מה יעשה ויחיה, אם למוד לשנות פרק אחד, ישנה שני פרקים, ואם דף אחד ישנה שני דפין, וכל זה הוא לאשר ששב מדרכו הרעה, דאל"כ הרי הוא כטובל ושרץ בידו.

י. אולם בספר התניא כתב וז"ל, אכן כל זה באדם חזק ובריא שאין ריבוי הצומות מוזק לו כלל לבריאות גופו, וכמו בדורות האשונים, אבל מי שריבוי הצומות מוזק לו שאפשר שיוכל לבא לידי חולי או מיחוש ח"ו, כמו דורותינו אלה, אסור לו להרבות בתעניות אפילו על כריתות ומיתות ב"ד ומכ"ש על מ"ע ומל"ת שאין בהן כרת, אלא כפי אשר ישער בנפשו שבודאי לא יזיק לו כלל, כי אפילו בדורות הראשונים בימי תנאים ואמוראים כלל, היו מתעניין בכה"ג, אלא הבריאים דמצו לצעורי נפשיהו, ודלא מצו לצעורי נפשיהו ומתענה נקרא חוטא בגמ' פ"ק דתענית, ואפילו מתענה על עבירות שבידו, כדפרש"י שם וכו', ומכ"ש מי שהוא בעל תורה שחוטא ונענש בכפליים 'כי מחמת חלישות התענית' לא יוכל לעסוק בה כראוי, אלא מאי תקנתיה כרתיב וחטאך בצדקה פרוק.

יא. והמבואר הנחלקו בזה הפוסקים אם כהיום מחייבים להתענות על עבירות הידועות המבואר ברוקח ובכתבי האר"י, ועיין בספר טיב ההלכה שהביא דברי אחרונים, ד"א שישלים פעם אחת מספר הצומות כל ימי חייו (תניא), ו"א שיתענה פעם אחת בשבוע (היי"א), ו"א שיתענה פעם אחת בחודש (הוי"ד), ו"א שיתענה בזמני תשובה כגון אלול ועש"ת וימי השובבי"ם (פלא יועץ), ועיי"ש עוד שהאר"י בענינים אלו.

יב. מלמדי תנוקות נראה דאף למי שמחמיר בתלמיד חכם שחטא, אין להחמיר במלמדי תינוקות, כיון דממעט בלימוד התינוקות דחשוב טובא וגול הרבים (ברכ"י).

שהרי יצא או לתרבות רעה, ולכן גירשו אברהם מביתו, ואע"פ"כ אמר הקב"ה, שהיית והוא עצמו ראוי עדיין לחיות ולהתקיים למרות רשעותו, לכן אני מעלה לו באר מים, ואינו מסתכל על זרעו ועל מה שהם עתידים להמית את בני בצמא.

יש להסתכל רק על מה שכבר אפשר עתה להראות באצבע עליהם

וכל שכן מנשה ואפרים - להבדיל אלק אלהי הבדלות, שהם בעצמם קדושים וטהורים, שבטי קה, יש לנו להסתכל עתה רק עליהם ועל צדקתם, ולברכם, ולא להסתכל על זרעם והענין לצאת מהם. וזהו מה שאמר יוסף, 'בני את אשר נתן לי אלהים שם', כי תיבת 'בוה' הוא כעין 'באשר הוא שם', ותיבת 'זה' מורה על דבר שאפשר להראותו עם האצבע ולומר 'זה', כמו שנאמר בשירת הים (שמות טו, ב'), 'זה' אלי ואנוהו, ופירש"י, זה אלי - בכבודו נגלה עליהם והיו מראין אותו באצבע, ראתה שפחה על הים מה שלא ראו נביאים.

וזהו מה שאמר יוסף לאביו, שיש לנו להסתכל רק 'בוה', במה שיוכלים להראות עתה על האצבע, והיות שעכשיו כשמראין עם האצבע על מנשה ואפרים, רואים שהם צדיקים, לכן בודאי מגיע להם הברכה.

ובאמת גם יעקב אבינו בעצמו סבר כן, רק הוא חשש שאולי הטעם מה שראה שעתידיים לצאת מהם רשעים, והוא מפני שיש בהם גופא איוה פגם ופסול, ולכן הראה לו יוסף שטר אירוסין ושטר כתובה, כדי להוכיח לו שבהם גופא אין חיליה שום פגם ופסול, ומה שיצא מהם רשעים אינו תלוי בהם כלל.

וביקש רחמים על הדבר, שיוכל יעקב לחזור ולראות את אפרים ומנשה לבדם, ולא ראה עוד לפניו את זרעם הרשעים. ואכן נתקבלה תפילתו, וחזרה רוח הקודש ליעקב אבינו.

יעור השי"ת, שיתקיים אצל כל אחד ואחד הברכה 'שימך אלקים כאפרים וכמנשה', שזנבה לבנים צדיקים ותלמידי חכמים, עוסקים בתורה ובמצוות ובעלי יראת שמים, ונהיה אהנו וצאצאיו וצאצאי צאצאיו כולנו ויודעי שמך ולומדי תורתך לשמח, אמן.

ברכת הבנים - הטעם שבכל הדורות צריכים לברך את הבנים 'שימך אלקים כאפרים וכמנשה'

ועל דרך זה כשנכנסו מנשה ואפרים ליעקב להתברך, לא הביט יעקב רק במנשה ואפרים בלבד העומדים לפניו, רק הביט בהם הבטה עמוקה, עד שראה לפניו בחוש את כל הדורות העתידיים לצאת מהם. וממילא ראה גם כן בחוש את ירבעם ואחאב הרשעים, עומדים כנגדו בידד עם שאר זרעו של אפרים, ואיך ש'יהוא ובניו' הרשעים עומדים כנגדו בידד עם שאר זרעו של מנשה.

ולכן מיאן לברכם, כדי שלא יהיו הרשעים הללו העומדים לפניו נכללים בברכתו. וזהו מה ששאל יוסף, 'מי אלה' - ירבעם ואחאב ויהוא ובניו העומדים כאן, הרי אינם ראויים לברכה מפני שהיו רשעים.

יוסף טען שיש להסתכל רק על הבנים לברם לפי מצבם העכשווי - 'באשר הוא שם'

ועל זה השיב לו יוסף הצדיק, 'בני הם אשר נתן לי אלקים בזה', פירושו, אל תסתכל עוד הבטה עמוקה כל כך בבני, באופן שתראה גם המשך תולדותיהם עומדים לפניך, רק מעתה תסתכל רק על בני בלבד כפי מה שהם נראים עתה בפועל, וממילא תראה שעכשיו הם צדיקים גמורים וראויים לברכה.

והגם שכבר ראתי בין זרעם רשעים, מ"מ להם עצמם בודאי מגיע הברכה ביותר וצדק, ואין לנו למנוע הברכה מהם מפני העתיד הלא טוב שהולך לצאת מהם. ועל דרך מה שנאמר אצל שמשאל (בראשית כא, יז), כי שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם. ופירש"י, באשר הוא שם - לפי מעשים שהוא עושה עכשיו הוא נדון, ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות. לפי שהיו מלאכי השרת מקטרגים ואומרים, רבונו של עולם, מי שעתיד זרעו להמית בניך בצמא, אתה מעלה לו באר. והוא משיבם, עכשיו מה הוא, צדיק או רשע, אמרו לו צדיק, אמר להם לפי מעשיו של עכשיו אני דנו, וזהו 'באשר הוא שם'.

והנה שם היה גם ישמעאל בעצמו רשע,

להיות ראויים לברכה. ופירש"י, יוסף הראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, וביקש יוסף רחמים על הדבר ונחה עליו רוח הקודש.

וכן אמרו במדרש תנחומא (שם) ביותר אריכות, שיעקב ראה לירבעם בן נבט ולאחאב בן עמרי שעומדין מאפרים עובדי עב"ם, ונסתלקה רוח הקודש ממנו. כשראה יוסף כך, מיד נשתחש בקרקע וביקש רחמים לפני הקדוש ברוך הוא ואמר, רבונו העולם, אם הן ראויין לברכה אל תחזירני היום בבושת פנים. מיד הכניס הקדוש ברוך הוא רוח הקודש ביעקב, וחזר וברך.

ומשעוד מכל זה שיעקב בעצמו לא היה לו חשק כל כך לברכם, ורק משום שיוסף ביקש רחמים על הדבר, והראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, לכן נעתר אליו יעקב והסכים לברכם.

הצדיק אינו מסתכל רק על האדם עצמו רק הוא רואה בחוש גם תולדותיו בכל הדורות

ולישב כל התמיהות יש לומר, דהנה אפרים ומנשה בעצמם בודאי היו צדיקים, והיה ניכר על פניהם גודל צדקותם וקדושתם, ולכן החשיבם יעקב עד מאד, ואמר שיהיו בכלל השבטים, כראובן ושמעון יהיו לי. אמנם כשרצה לברכם, לא הסתכל רק עליהם בעצמם, רק התבונן והעמיק במחשבתו ראיות ברוח הקודש של השנים, שהרי הברכה שיצאו מהם במשך כל השנים, שהרי הברכה שיברך אותם עתה איננו רק עבורם, רק עבור כל תולדותם עד סוף כל הדורות.

וכמו שמרגלא בפומיה של הגו"צ אמנו"ר שליט"א לומר, שכשהוא רואה לפניו ילד, אינו רואה בזה רק ילד אחד בלבד, רק הוא רואה בו אלף ילדים, שהרי ב"ד זה הקטן גדול יהיה, ובמשך הזמן ישא אשה ויוליד בנים, ובני בנים, נכדים נינים ובני נינים, ונמצא שלא רק ילד אחד ניצב עתה לפניו, רק אלף ילדים בני ניניו, שהרי כולם כלולים בו, ורק בזכותו ויולדו כל האלף בני נינים.

בפרשתו כתיב (מזח, ה), ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי, ולאחר מכן כתיב (שם, ח-ט), וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה. ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלקים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם. ובסוף הענין כתיב (שם, כ), ויברכם ביום ההוא לאמור כך יברך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה.

וקשה, דלכאורה הפסוקים סותרים אהדדי, דהנה בתחילה החשיב יעקב מאד את בניו של יוסף, עד שהחשיבם ממש כמו ראובן ושמעון בניו, ואמר שמעתה יהיו נכללים בכלל ה"בן שבטי קה, וכמו שפירש"י, לי הם - בחשבון שאר בני הם, ליטול חלק בארץ איש כנגדו, ויהיה להם שם שבטים בענין הנחלה.

ומאחר שהחשיבם כל כך איך יתכן שתיכף לאחר מכן שאל ליוסף על מנשה ואפרים 'מי אלה', ופירש"י, מי אלה - מהיכן יצאו אלו שאינן ראויין לברכה. והדבר קשה להולמו, הרי הוא בעצמו העיד ממש לפני זה שהם כשרים וצדיקים, ולכן יהיו בכלל השבטים, ואם כן למה עתה הוא אומר עליהם שאינם ראויים לברכה, ועשה עצמו כמי שאינו מכירם - 'מי אלה'. וכן הקשו במדרש ילמדנו (בראשית אות קפד), 'מי אלה, וכי לא היה מנינם, והרי כתיב אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי'.

ובמדרש תנחומא (ויחי, ו) הקשו עוד יותר, 'וכי לא היה מכיור, והלא בכל יום ויום יושבין ועוסקין בתורה לפניו, ועכשיו הוא אומר 'מי אלה', לאחר ששימשו אותו שבע עשרה שנה שעמד במצרים לא הכיור'.

וביותר צריכים להבין תשובת יוסף על שאלת יעקב 'מי אלה' - 'בני הם אשר נתן לי אלקים בזה', איוה תשובה ענה בזה על שאלת יעקב, למה בניו אינם ראויים לברכה, הרי אדרבה, בגלל שהשי"ת נתן לו בנים אלו, היו צריכים

וכבר הזכירה רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצוק"ל בריש פרשת קדושים (ויקרא טו, ג) וז"ל: "שמעתי גם ראיתי כתוב מעשה, שבימי רבי אברהם אבן עזרא עמד טועה אחד, וכתב בראיות כי יום שבת יקדים בו היום, ואחר כך הלילה. ונתגלה הדבר להרב על ידי נס, וסתור מועצותיו וכו', דרשו מעל ספרו 'אגרת השבת' וכו' עכ"ל"ט.

וזה לשון רבינו האבן עזרא שם: "ויהי בשנת ארבעת אלפים ותשעה מאות וטשע עשרה, בחצי ליל שבת ב"ד לחודש שבת, ואני אברהם הספרדי הנקרא 'אבן עזרא', הייתי בעיר אחת מערי האי הנקרא קצה הארנון, שהוא גבול השביעי מנבולות הארץ היושבת. ואני הייתי ישן, ושנתי ערבה עלי, ואראה בחלומי, והנה עומד לפני כמראה גבר, ובידו אגרת התורמה".

"ויען ויאמר אלי, קח נא זאת האגרת ששלחה אליך השבת, ואקוד ואשתחוה לה, ואברך את ה' אשר כיבדני זה הכבוד הגדול. ואתפשנה בשתי ידי, וידי נטפו מור, ואקראנה ותהי בפי כדבש למתוק".

"אך בקוראי הטורים האחרונים, חם לבי בקרבי, וכמעט יצאתי נפשי. ואשאל את העומד לפני, מה פשעי מה חטאתי, כי מיום אשר ידעתי את השם הנכבד והנורא אשר בראני ולמדתי מצוותיו, לעולם אהבתי את השם, ובטרם בואה הייתי יוצא לקראתה בכל לבי, גם בצאתה הייתי משלח אותה בשמחה ובתורה שביעיים. ומי בכל עבודה כמוני נאמן, ומדוע שלחה אלי זאת האגרת".

"וזה היא האגרת":

"אני שבת עטרת דת יקרים, רביעית בעשרת הדברים. - בין ה' ובניו אני אות, ברית עולם לכל דורות ודורים. - ובי כל מעשיו כילה אלקים, וכן כתוב בראשית הספרים. - ולא ירד אז מן, למען אהיה מופת להורים וכו'. - אני שמרתיו מכל אשם, למען שמרתני מאד מימי נעוריי. - ובזקונתי שגגה נמצאת בך, אשר באו אליך ספרים. - ושם כתוב לחלל ליל שביעי, ואין תחשה ולא תדור נדרים. - לחבר אגרת דרך האמונים, ותשלחם אל כל העברים".

"ויען ויאמר אלי ציר השבת, הגד הוגד לה אשר הביאו תלמידך אל ביתך אתמול ספרים פירושי התורה, ושם כתוב לחלל ליל השבת. ואתה תאזור מתניך בעבור כבוד השבת, להילחם במלחמת התורה עם אויבי השבת, ולא תשא פני איש".

"ואיך ותתפעם רוחי עלי, ונפשי נבהלה מאד, וארחץ ידי, ואוציא את הספרים חוצה אל אור הלבנה. והנה כתוב שם פירוש הפסוק (בראשית א, ה) 'ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד', והוא אומר כי כאשר היה בוקר יום שני אז עלה יום אחד שלם, כי הלילה הולכת אחר היום. וכמעט קרעתי את בגדי, וגם קרעתי זה הפירוש, כי אמרתי טוב לחלל שבת אחת ולא יחללו ישראל שבתות הרבה כי יראו זה הפירוש הרע, גם נהיה כולנו ללעג וקלס בעיני הגויים, ואתאפק בעבור כבוד השבת".

"ואדור נדר, אם אתן שינה לעיני אחר צאת יום הקדוש, עד שאכתוב אגרת ארוכה, לבאר את ראשית יום התורה, להרים מכשול ולהסיר פח ומוקש, כי כל ישראל הפרושים, גם הצדיקים עמהם יודעים, כי לא נכתבה פרשת בראשית להגיד מעשה השם ב"ה בכל יום, רק בעבור שידעו שומרי התורה איך ישמרו את השבת כאשר שבת השם הנכבד, לספור ימי השבת. והנה אם יהיה סוף יום השישי עד בוקר יום השביעי, היה לנו לשמור הלילה הבא. - הנה זה הפירוש מתעה כל ישראל במזרח ובמערב, גם הקרובים גם הרחוקים, גם חיים גם מתים".

"והאמנתי בפירוש הזה, השם יתברך ינקום נקמת השבת ממנו, והקורא אותו בקול גדול תדבק לשונו אל ירכו. גם הסופר הכותב אותו בפירושי התורה, יזו ניש תיבש, ועין ימינו כהה, ולכל בני ישראל יהיה אור, אמן", ע"כ העתקת לשון קדשו.

וכבר כתב בספר "יסוד עולם" (מאמר ב פרק יז) שכן נהגו כל ישראל מיום מתן תורה עד עתה, להתחיל את השבת מעת כניסת הערב, וקבלו כן איש מפי איש מפי משה רבינו ע"ה מפי הגבורה. וכבר נדפסה אגרת השבת דנן לפני מאות בשנים, בספר "תפילת החדש" בעיר ליוורנו יצ"ו.

סיפר הרה"ג רבי נח וינברג זצ"ל, ראש ישיבת אש התורה לבעלי תשובה שבעיר העתיקה. שהגיע אליו איש יהודי וקן שבעי ימים כבן שמונים שנה, שהיה נהג ומשאתי והתנהג כחילונו לכל דבר. בין הדברים סיפר לפניו, שבצעירותו התגורר בעיר קרלין שבבלרוס, ורצו הוא ביחד עם חבירו הקרוב לעשן סיגריה ביום השבת רחמנא ליצלן, אך מחמת פחדם ומוראם מן החרדים שבעיר ומבני משפחתם, היו נוהגים לצאת בשבת הרחק אל מחוץ לעיר, ושם בשדות הרחוקים מעיני בשר ודם, היו יושבים ומעשנים כאוות נפשם.

והנה באחת השבתות, לאחר שכבר יצאו שניהם מחוץ לעיר והרחיקו לכת, החלו לנסות כדרכם להדליק את הסיגריות, וגילו שאין המצית מעלה את האש, ונשארו בלא שום אפשרות להבעיר אש בסיגריותיהם.

בעודם מסתבכים בהצתת המצית, ומחפשים נואשות אחר האש, אמר לו לפתע חבירו, הנה ש לי עצה, הרי לא החזק מכתבך יש את 'בית הקברות' של קרלין, שם במרכז בית החיים נמצא קברו של הרה"ק בעל

"מקריין זצוק"ל, ושם דולק 'נר תמיד', אשר החסידים האדוקים מקריין מקפידים שיהא תמיד דולק שם הנר, נוכל אפוא לגשת שמה פנימה אלי קברו, ולהצית את הסיגריה מאותו 'נר תמיד'.

נחרדתי לשמוע את דבריו, סיפר האיש, ולא הסכמתי עם חברי בזה, אמרתי לו שיש גבול עד כמה ניתן לזלזל בכל

דבר שבקדושה, הרי אין לך חוצפה גדולה מתעלול נורא שכזה, להדליק סיגריה בעצם יום שבת קודש מ'נר תמיד' שהוקדש לכבודו של צדיק קדוש ונורא.

אולם חברי התעקש שאין מה לפחד כלום... הוא כנס ברוב חוצפתו עד אתרא קדישא מקום אש להבת שלהבת, ובהגיעו סמוך ונראה אצל הקבר הקדוש, התכופף את עצמו עם הסיגריה שבפיו אל ה'נר תמיד' כדי להציתה באש, אך לפתע פתאום בעודו עומד כך כפוף ומקופל אצל הנר, פרחה נשמתו ממנו, ומת מיתה משונה לאלתר באותו מקום.

כשהגיעו אנשי החברא קדישא לאחר השבת להוציא את המת משם ולהוליכו אלי קברו, לא הצליחו בשום אופן ליישר את גוו, והוא נקבר כך כשגבו כפוף ומקופל אל תוך קברו!

למען ישמעו ישראל וייראו, להיזהר בכבוד השבת קודש, ובכבוד הצדיקים!

וסיים הרה"ג רבי נח את סיפורו, ואמר, הנה מה שאותו 'שייגע' מת לאלתר במיתה משונה לא היה חידוש עבורי, הלא הדבר פשוט שיתבעו הצדיק והשבת את עלבונם! אבל החידוש היותר גדול שהיה לי בטיב זה המעשה, הוא באיש המספר דנן חבירו של המת, שראה במו עיניו אות מופת עצום שכזה ואף על פי כן לא חזר בתשובה!

ולמדתי מזה, עד היכן מגיע כוחו של היצר הרע להחטיא את ישראל, שמעלינו מעיניו ושכלו של אדם, אפילו את מה שרואה במציאות הממרחת לפניו לנגד עיניו, והרברים מבהילים!

באחת מאלפי הטיסות ממדינה למדינה במדינת הים, ישבו על הסיפון קבוצה לא גדולה של סוחרים יהודים וגויים, אשר לצורך עסקיהם השתתפו יחד בקבוצה אחת נבחרת לטיסת עסקים גדולה.

באמצע הטיסה גילה הטייס לפתע תקלה חמורה באחד המנועים שבאווירון, ככל שניסו הוא וחבריו לתקן את התקלה תוך כדי טיסה לא עלתה בידם, והמטוס נאלץ לבצע 'נחיתת חירום' באחת המדינות שעל אם הדרך, לתקן את התקלה שבמנוע המטוס, כדי שלאחר כמה שעות יוכלו להמריא שוב אל על בהמשך טיסת עסקיהם.

הקבוצה כולה הורדה אחר כבוד מן המטוס, והוכנסו אל הטרמינל המקומי שבשדה התעופה, שם באחת הפניות מצאו להם מקום ישיבה שקט ונוח, להמתנה דרכוב של השעות הקרובות, עד שתתקן התקלה וייקרא לחזור אל המטוס.

לאחר זמן לא רב של ישיבתם באפס מעש, החלו חברי הקבוצה להשתעמם... חלקם היו גויים מארצות שונות, וחלקם היו יהודים חילונים גמורים, והצד השווה היחיד שביניהם היה שכולם היו אנשי עסקים בעסק מסוים, וכולם חברים בקבוצת העסקים של אותה עסקה שבשביהל יצאו עתה בניסיה הרחוקה.

הם ניסו להעביר את הזמן בדרכים שונות, זה סיפר בכה וזה סיפר בכה... אבל כל השעמום התגבר עליהם. והנה הציע 'ראש הקבוצה' שהיה 'האמרגן' של אותה נסיעה רבתי של אחד מן החברים ישיר לפני הקבוצה שיר אחד מן השירים הידועים לו, וכך 'בלו' את זמנם בשיר ונבועימים...

ההצעה התקבלה על החברים, והם החלו בנועם שיר וזמר כל אחד ואחד לפי תורו.

איש אחד היה בין חברי הקבוצה, יהודי חרדי ירא ושלם, חסיד קרלין נלהב, שלא התחבר כמוזן עם שאר הגויים והחילונים שבקבוצה, מוכרח עסקיו נאלץ בהכרח להשתתף עם הקבוצה באותו מסע עסקים חובקי עולם. הוא כמוזן לא ישב באותו מושב של פטפוטים ושירים שונים, אלא הצטנף לו בפניו הרחוקה מעט מחברי הקבוצה, והחזיק גמרא קטנה בידו, והגה בתלמודו כדרכו בקודש.

ראש הקבוצה האמרגן והמנחה של כל ה'אירוע' שם לב פתאום שאותו יהודי חרדי יושב לו מן הצד ואינו משתף פעולה עמהם, הוא קרא אליו ישירות בקול רם, ואמר לו בנחרצות שכחבר מן הקבוצה עליו גם כן לעמוד ולשיר לפני החברים מן השירים האידישיאים המוכרים לו [א'יודישע לידאלע...].

מתחילה ניסה האיש להתחמק, ואמר הלא הנני יהודי חרדי ואין אנו מורגלים בשירה סתמית כשזו... אך ראש הקבוצה בידד עם שאר החברים לא הרפו ממנו, ואמרו שאינו יכול להתחמק בדבר, כמו שכל חברי הקבוצה כולם שרו את שיריהם כל אחד בתורו, כן עליו גם כן לתרום לפניהם שיר זמור.

כשראה אותו קארלינער חסיד שאין ברירה לפניו, נעמד לפתע בעינים עצומות, והחל לשיר לפניהם את הזמר הקדוש והנורא "קה אכסוף נועם שבת", בניגון המרטיט המקובל והמפורסם בבית כל ישראל.

מרגע לרגע גברה התלהבותו של הקארלינער, המשך בעמוד הבא

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פריטי

שנשיחו מערכת ע"י הקוראים

'על כורחך אתה מגיע'

אחי ואני הוזמנו לשבת התאחדות של הקהילה שלנו לשבת מיוחדת ומרגשת, לה המתנו זמן רב.

דא עקא, דוד שגר בעיר רחוקה עשה שמחה באותה שבת בדיוק ולא ידענו מה לעשות, אבל בסוף החלטנו שהיה לו מספיק אורחים גם בלעדינו, וחבל לפספס את השבת הזו שמתקיימת אחת לתקופה ארוכה למרות שהייתי חולה, השבת התחילה בשמחה עצומה וסעודת ליל שבת והזמירות גרמו לנו להתרוממות הנפש עצומה.

אחרי הסעודה התחלתי להרגיש ברע עד כדי קריסה. הביאו מהר את הרופא המקומי שבדק אותי ואמר שהדופק לא סדיר וזה מחייב פינוי לבית החולים הזמינו בעיצומה של השבת אמבולנס, ואחי התלווה אליי עם כל מה שהיה צריך לבית החולים.

הרופא בדק אותי בדיקות מקיפות, ולשמחתי הרבה בישר לנו שהמצב של הלב תקין, וכל הסיפור זה שילוב של אנטיביוטיקה ותרופות שנטלתי שבוע האחרון, והן בעלות תופעות לוואי נדירות דומות.

שתינו פעלו במקביל באופן נדיר מה שגרם לי לקריסה, הרופא נתן לי כדור אחד שמיד גרם לי להקלה, ופטר את הבעיה שהייתה נראית כה סבוכה.

בשעה 00:2 בלילה, ליל שבת, מצאנו את עצמנו משוחררים מבית החולים במקום שאנחנו לא מכירים. התחלנו לצעוד רגלית לעבר עיר עם ריכוז חרדי מרחק שעה וחצי הליכה. בדרך נוכרנו שדוד שלנו תושב העיר, ובדיוק השבת שורה השמחה במעונו, אליו הוזמנו כבר ממזן ונדענו שלא נוכל להגיע.

שאלנו אנשים עד שהגענו לבית הכנסת של החסידות שהודר מתפלל בו.

אחי ואני נשכבנו כל אחד על ספסל אחר בבית הכנסת ונרדמנו.

עם כניסת המתפלל הראשון לבית הכנסת התעוררנו והתארגנו לתפילה.

כשהודר הגיע לבית הכנסת, הוא כל כך שמח לראות אותנו עד שהוא בכה מרוב שמחה. הוא שאלתנו מה התרגשות הגדולה הוא סיפר לנו שלכל אחד מקרובי המשפחה בנפרד היה ביטול ברגע האחרון, והוא נשאר בלי אף אורח שהגיע לכבוד השבת המשמחת וזה עשה לו עצוב, בלב אבל עכשיו שאנחנו הגענו, הוא היה בשמחה עילאית.

הייתה תפילה מרוממת וקידוש וסעודות עם שירים וריקודים כמו שרק אחי יודע לשיר ולשמח. הדוד לא יכל להפסיק להודות לקדוש ברוך הוא שהגענו עד אליו משמשים, ואנחנו גם לא פסקנו מלהודות לה' על האכסניה הנוחה והמפוארת שזכינו לה במקום להיות תקועים בבית חולים ללא סעודות וללא תפילות.

במוצאי שבת כאשר המשפחה המורחבת שמענו את מעשה ההשגחה אמרו כולם פה אחד כזו השגחה חייבת להגיע לעלון 'טיב הקהילה' מדור 'טיב ההשגחה' אכן כך עשיתי.

חיים אברהם

מעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית

מוזמן לשלוח ר"ל שמחה סמואלס

בפקס: 15326517922

או לא: o.y.wines@gmail.com

נשמות קדושות, בליל שבת בכיכר השבת, רחמנא ליצלן! - שכידוע נעשה שם מקום מפגש בלילי שבתות לטיילים ובליינים למיניהם, ירחם ה'.

יש לבקש עליהם רחמים, על כל אותם נערים ונערות, נשמות תועות והולכים לאיבוד בלילות שבת קודש! ובמקום שינצלו את הזמן הנעלה לתורה ועבודה בתענוגים וקדושה, ובכיסופי הנשמה להתחבר בנועם שבת, הרי הם נופלים והולכים לאיבוד. ועל כך מעוררים אותנו מן השמים, לבקש רחמים ולהתחנן על אותם נשמות אבודות, ששיבתא קדישא מצטערת מאוד ובוכה עליהם.

למחרת עם שחר, השכם בצפרא דשבתא, פשטה השמועה שברוך ה' התפילות התקבלו, ונמצאה הילדה הקטנה בריאה ושלמה, והחזרה לחיק הוריה. - לא ניתן לתאר את הרווחה והשמחה הגדולה שהיתה בבית ההורים, כשאבן כבדה נגולה מעל לבם, וכל תושבי השכונה השתתפו עמהם בשמחתם הגדולה.

התברר פאז, שבשטיילה הילדה בחוצות ראתה אותה אשה חסרת דעה אחת, המתגוררת לא הרחק בשכונה, והחליטה 'לאמץ לעצמה את הילדה...'

אמרתי להם לילדי:

ראו נא גם ראו, הלא כן הדבר בדיוק באותה 'בת קול' שהדהדה בחוצות העיר בשבת קדשנו. - הלא כך אמרו רבותינו ז"ל בפ"ק דסוטה (ג): "אין אדם עובר בעירה, אלא אם כן בנכס בו רוח שטות". וקא יליף לה ריש לקיש התם ממקרא שנאמר (ה' יב) "איש איש כי תִּשְׁטָה אשתו - תִּשְׁטָה" כתיב ע"ש.

מה מלמדים לנו רבותינו כאן? - מי חוטף את נשמות ישראל קודש בכל אותם חטאים נוראים שהולכים בהם לאיבוד, ושכינה הקדושה לא פוסקת מליילל עליהם? - הלא היא אותה רוח שטות שמכניס בו 'מלך זקן וכסיל' (קהלת ד. יג), ונעשה חסר דעה כדוגמת אותה אשה משוגעת שחטפה את הילדה, ה' ישמרנו. - ועלינו ללמוד מכך, להיזהר ולהישמר מאותו מלך זקן וכסיל, המנסה כל העת לשבש את דעתנו, ולהוציא אותנו מדעת קדושה דעת אלקים חיים. וכן להיזהר ולהתרחק מן חסרי הדעת קדושה המסתובבים ברחובות קריה, ומנסים לחטוף נשמות ישראל קודש, ה' ישמרנו מהם ומהמונם!

כשהגענו לאחר תפילת שחרית של שבת לבית אבי מורי הגאון הצדיק זצוק"ל, בישרתי לו בשמחה שברוך ה' כבר נמצא הילדה בשלמות הבריאות, ושולם לה ולהוריה. - אך אבי לא הבין על מה אני מדבר, הוא לא ידע ולא כלום! וכלל לא שמע שום דבר מאותו מקרה קשה. הרמקול הזקן שעבר בכל הרחובות שמסביב והעיר את כולם מתנומתם, לא הגיע כלל אל אוזניו הקדושות. כשברחבה הסמוכה לביתו שבבתי נייטין העתיקה, בין כך לא יכול הרמקול להיכנס... הוא השכים קום כדרכו בקודש, בלא שתופרע השבת שלו ולא כלום.

אמרתי להם לילדי:

ראו נא גם ראו, שאין אותה בת קול מגעת לאוזניים שאינן צריכות לה. הרי הוא מעולם לא הלך לאיבוד ח"ו, לא שמע ולא ידע מאותם חוטאים שהלכו לאיבוד, ואין לו שום קשר לכך. מן השמים שמרו עליו שלא תופרע מנוחת קודשו, כדי שתאה שנתו משובחת 'כדת נפש משיבת', להשכים קום מוקדם מאוד כדרכו בכל צפרא דשבתא, ולעסוק בתורת שבת קודש.

ללמדך מטיב זה המעשה, שעלינו להשגיח מאוד שלא ילכו ילדינו לאיבוד חלילה וחס! וכשם ששומרים אנו על גופם בשבע עיניים, שלא ייאבדו ושלא יבואו ח"ו לכבל סכנה, כן יש לנו יותר לשמור על נשמתם, שלא ייכשלו ולא יאבדו לנו ברוחניות, לחנכם ולחכמם בדרכי תורה וקדושה, ובפרט ביום השבת קודש, ולקרבם אל הקדושה באהבה, בדרכי נועם ונתיבות שלום, אמן.

אחד בלבד, איה הילדה?! בתוך כל אותה מהומה, כאשר ילדי שיחיו לא יכלו לישון מחמת הדאגה והרעש וההמולה שמסביב, שאלו אותי, מה ניתן לעשות להצלת הילדה האבודה?

אמרתי להם לילדי:

דעו נא ילדים יקרים, הרמקול הנורא הזה שמענו זה עתה, המרטיט כל נימי לב בתחינותיו, הוא כמו 'בת קול' מן השמים! על מה בוכים כאן בחוצות ירושלים? - על נשמת ישראל קודש שהלכה לאיבוד, רחמנא ליצלן! הלא הקב"ה כביכול בוכה אף הוא ומתחנן ומבקש על 'בתו' שהלכה לאיבוד. - כנסת ישראל קודש נקראת 'בתו' של הקב"ה, כדאיתא במדרש (במדבר"ר נשא יב. ח): "משל למלך שהיתה לו 'בת יחידה', והיה אוהבה יותר מדאי, לא זו מחבבה וכו'" ע"ש.

ומתי יוצאת 'בת קול' זו? - בליל שבת קודש!

היכן נאבדה לו אותה בת יחידה אוהבה דכנסת ישראל קודש? - בכיכר השבת!

הלא זו הבת קול צוחת ואומרת בפנינו, הקב"ה מאבד שם

מה אני צריך לעשות בשבועיים? >>

ספר טיב השובבים

כל בו לעיני שובבים

מאת הגהצ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מוסר
תפילות
מנהגים
הלכה
שיחות
מעשיות

שווה לכל נפש

קו ההוצעה לכל ספרי עמון טיב: 0733-22-76-09
מקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

לעילוי נשמת

האבן החשוב ממיסדי חבורת 'שבתי בבית השם' הרב יחיאל מאיר זצ"ל

בן הרה"ח ר' אברהם עקשטיין זצ"ל

נלב"ע י"ב טבת תשס"ח

ואחיו הבחור נתן צבי ז"ל

נלב"ע י"ד טבת תשס"ט ח.נ.צ.ב.ה.

ואש הזמר גברה והלכה בעוה ותעצומות, כשכל חברי הקבוצה עומדים משתאים סביבו לנוכח שיר מופלא ונעלה שכזה, על אף שרובם לא הבינו מילה וחצי מילה מתיבות הזמר הקדוש.

בין החברים ישב שם סוחר אחד, שהיה נראה כמו גוי גמור לכל דבר, ובשומעו את שירתו הנעימה של אותו חסיד החלו עיניו וזולגות דמעות לרוב, וכאשר סיים הקארלינער לשיר את שירו של 'נועם הנשמות ועונג הרוחות', ביקש מלפניו אם מוכן לשיר עוד פעם את 'שיר הפלא' הזה... החסיד נענה לבקשתו של אותו סוחר, וכך כמה פעמים היה החסיד המשורר עומד בעיניים עצומות, וחזרו את אותו ניגון מופלא, כשהסוחר יושב נכחו ומתמוגג בדמעותיו בהתרגשות עצומה.

לאחר מכן סיפר לו אותו סוחר, שהינו איש יהודי מבטן ומלידה, ובילדותו התגורר בשכונת 'בורו פארק' שבניו יורק, שם למד בתלמוד תורה המפורסם 'קרלין סטולין', ושם בחיידער היו נוהגים בכל ערב שבת לשיר את השיר הזה. הוא אהב מאוד את השיר והוא נחקק בעצמותיו, אך ברבות הימים והשנים נסחף אל תוך עולם העסקים האמריקני [בינענס...], וכך הלך והתרחק מן היהדות ומן התורה והמצוות, עד שהתנהג כמו גוי אמריקאי לכל דבר, ה' ירחם. - והנה עתה כששמע את הזמר הקדוש מתנגן בערגה וכיסופי קודש מפיו של החסיד, התעוררה בו 'הנקודה הפנימית', הוא התרגש עד מאוד לנוכח אותו זמר קדוש ונעלה.

בהמשך של אותה נסיעה אריכתא התחבר לו הסוחר עם האיש החסיד, אשר קרבו בכל לב, ובאותה טיסה החליט האיש לשוב בתשובה שלמה אל צור מחצבתו, ובעודם במטוס ביקש להניח תפילין ונעמד להתפלל בחדרת קודש בדחילו ורחימו כשהוא בוכה בדמעות שלישי, ובחזרתם כבר נעשה לבעל תשובה גמור, הכל מכוחו של אותו זקן הרה"ק רבי אהרן הגדול זי"ע, ומהתעוררות כיסופי הנשמה שבשירו הגדול: "קה אכסוף נועם שבת"...

עתה הבין החסיד למפרע, מדוע 'נתקע' המנוע שבמטוס, וכיצד לגלגל הקב"ה ברוב רחמי וחסדיו את 'טיב ההשגחה' העליונה, 'להנחית' אותם פתאום בארץ נידחה, כדי שבישיבתם שמה יתעוררו לשיר ולזמר, ובכך יחזור איש יהודי בתשובה שלמה אל אביו שבשמים.

לפני עשרים ושמונה שנים, בליל שבת אחת התרחש מקרה מדאיג במרכז כיכר השבת שבין 'אולה' ו'מאה שערים', שבירושלים ע"ה"ק, כאשר ילדה קטנה בת שנתיים יצאה מביתה, והלכה לאיבוד רח"ל.

לאחר חיפושים רבים בכל החצרות והרחובות הסמוכים, החלה השעה להתאחר ונעשה חשש כבד לחייה של הילדה. בהתייעצות עם הרבנים הפוסקים חברי הבד"ץ הוחלט שיש כאן חשש חמור של פיקוח נפש, ויש להזעיק את בני העיר להשתתף בחיפושים קדחתניים אחר הילדה האבודה.

בהוראת הרבנים יצא תיכף 'רמקול' באמצע ליל שבת קודש בשעה מאוחרת בכל רחובות קריה נאמנה, שמבקשים את עזרת הציבור להשתתף הן בחיפושים והן בתפילות. - מי שבכוחו להתייצב לעזרת צוות המתנדבים, יבוא מהרה אל חדר המעבד שהוקם במיוחד בלב כיכר השבת. ומי שאין בכוחו לבוא, מתבקש לכל הפחות לחפש היטב בסביבות ביתו וחצרו ושכונתו. הזכרו מעט סימני היכר, ובקול בוכים התחנן הרמקול להרבות בתפילות, וכל היודע דבר וחצי דבר אודות הילדה הטהורה, שיחיש צעדיו אל החפ"ק.

לאחר רמקול נורא שכזה נעשתה כל שכונת גאולה ומאה שערים וסביבותיה כמרוקחה, הלילה נהפך ליום... יהודים רבים וטובים יצאו בבגדי השיראין של שבת קודש, להטות שכס בחיפושים הנרחבים.

השינה באותו ליל שבת הופרעה לתושבי השכונות הסמוכים, מאה שערים, ובתי נייטין, זכרון משה, גאולה, בתי וורשא, בתי ורנר, בתי אונגארין, בית ישוראל, וכל שאר השכונות השונות, הכל עסקו בדבר

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מחגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

